

Έγραψαν για το βιβλίο...

Καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας, άνοιξη, καλοκαίρι.....

Αργυρώ Πιπίνη

Εικονογράφηση: Ίρις Σαμαρτζή

[...] Η Αργυρώ Πιπίνη μάς χαρίζει ένα υπέροχο βιβλίο που απευθύνεται σε μικρούς και μεγάλους και μας γεννά ανάμικτα συναισθήματα. Ο λόγος της λιτός, μεστός με ήχους μυρωδιές, εικόνες, που αισθάνεσαι σα να βρίσκεσαι εκεί και να ακούς τα παντζούρια του σπιτιού να χτυπούν από τον αέρα

Η Ίρις Σαμαρτζή έκανε την υπέροχη εικονογράφηση του βιβλίου με εναλλαγή χρωμάτων και έμφαση στη λεπτομέρεια. Το εξώφυλλο του βιβλίου με πολλά χρώματα απεικονίζει τον κήπο του σπιτιού ενώ το σπίτι στέκει λευκό χωρίς περίγραμμα, σαν να περιμένει να το ανακαλύψουν, να το χρωματίσουν και να του δώσουν ζωή.

Bom Yeoreum Gaeul Gyeoul Geurigo Bom. Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας... και άνοιξη. Η διακειμενική παραπομπή του τίτλου στο αριστούργημα του Κορεάτη Κιμ Κι Ντουκ δόλου τυχαία δε μοιάζει. Εκείνος ο περίφημος κύκλος της ζωής, κύκλος στον οποίο θητεύουμε καθημερινά με το ξημέρωμα και τη δύση του ηλίου, είναι ο φάρος που αναβοσβήνει ηλεκτρικά στο βιβλίο της Αργυρώς Πιπίνη. Σ' αυτόν τον κύκλο των πραγμάτων, δεσπόζει το εγκώμιο της θεάς Εστίας μέσω της υλικής εκδοχής της (εστία-σπίτι) και εκείνη η δεύτερη ευκαιρία που αναζητούμε όλοι καθώς την πρώτη λαθέψαμε ή χάσαμε το στρατί το μονοπάτι.

[...] Μια ιστορία τόσο αληθινή που μπορεί να ερμηνεύσει ο αναγνώστης μέσα από τη δική του ματιά και να συναισθανθεί με όλες του τις αισθήσεις. Μια νότα αισιοδοξίας ότι όλα θα πάνε καλά για τις επόμενες γενιές.

Δώρα Πουρή, elniplex.com

[...] Είναι μια ιστορία συγκινητική, της Αργυρώς Πιπίνη, που θα μπορούσε να είναι του καθενός μας. Το σπίτι είναι η ασφάλεια, η ζεστασιά, η ζωή και η προστασία για όλους μας. Είναι σύμβολο, είναι αξία, είναι πολλές φορές σκοπός και ίσως το μεγαλύτερο όνειρο ζωής. Το σπίτι κρύβει μυστικά, κρύβει χαρές και λύπες. Κρύβει όμως και όλη τη δύναμη της ψυχής μας.

[...] Κι είναι σαν ποίημα τούτο το βιβλίο, σαν βάλαμο στην κάθε δεύτερη ευκαιρία στη ζωή.

Έγραψαν για το βιβλίο...

Στη ζωή τη δική μας, στις πράξεις μας, στα θέλω και στα όνειρα. Στην ελπίδα που θέλει λίγη ώθηση να ανθίσει, θεριέψει, να μεγαλώσει να πιάσει τ' αδύνατα. Κι έχει η Ίρις Σαμαρτζή με χρώματα και σκίτσα απλά και ζωντανά αποτυπώσει όλη την ομορφιά της ψυχής της Αργυρώς, το σπίτι της ζωής όλων όσων αγαπούν τη δύναμη του ΜΠΟΡΩ! Κι είναι τούτες οι εικόνες μαγικές, μιλούν στην κάθε ψυχή, στην κάθε εποχή, στον χρόνο και στον χώρο μέσα μας.

[...] Μια ιστορία ενός σπιτιού κι ενός δέντρου που γράφουν αναμνήσεις, γεμίζουν ζεστασιά την ψυχή και ζουν μαζί με τους ανθρώπους που ξέρουν να σκορπούν τη χαρά. Ένα βιβλίο που δείχνει πως υπάρχει πάντα η συνέχεια, η άλλη όψη, η δεύτερη κι η τρίτη ευκαιρία σε όλα τα πράγματα. Ένα βιβλίο της ίδιας της ζωής μας και ας έχει πρωταγωνιστές του ένα σπίτι κι ένα δέντρο.

Υπέροχο, μαγικό, νοσταλγικό, ελπιδοφόρο, χαρισματικό ανάγνωσμα! [...]

Ελένη Μπετεινάκη, fractalart.gr

[...] Καλησπέρα, Αργυρώ! Για άλλη μια φορά δημιούργησες ένα λογοτεχνικό διαμάντι. Θέλω να σε ρωτήσω καταρχάς πώς εμπνεύστηκες την ιστορία του σπιτιού που πρωταγωνιστεί στο *Καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας, άνοιξη, καλοκαίρι.....*

Είναι παιδί πολλών συγκυριών η έμπνευση. Ξεκινάς από μια φωτογραφία κι αρχίζεις να γράφεις. Και πέφτει στα χέρια σου ένα χαρτάκι μ' έναν στίχο που είχες γράψει παλιά, λόγια σε μια κάρτα, ένα ημερολόγιο. Το παιδικό μου όνειρο ήταν ένα ευτυχισμένο σπιτικό και με το βιβλίο αυτό έκανα το όνειρό μου πραγματικότητα.

Πιστεύεις πράγματι ότι τα σπίτια έχουν ψυχή;

Αισθάνονται, χαίρονται, λυπούνται με τους ανθρώπους που ζουν μέσα τους, αρρωσταίνουν χωρίς ανθρώπους ή γουργουρίζουν με ευχαρίστηση όταν νιώθουν οικογενειακή θαλπωρή και αγάπη εντός των τοίχων τους; Μα, ναι, βέβαια, τα σπίτια αισθάνονται. Δεν τ' ακούς τις νύχτες λίγο πριν κοιμηθείς πώς αναστενάζουν, δεν τ' ακούς τα καλοκαίρια πώς τρίζουν και ιδρώνουν, δεν τ' ακούς όταν έχει καταιγίδα πώς βογκάνε.

Γιατί επέλεξες να είναι μια μηλιά η μόνη που έχει αντέξει μέσα στην εγκατάλειψη και στη μοναξιά και κληροδοτείται στους επόμενους κατοίκους του σπιτιού;

Ήθελα ένα δέντρο παλιό, ανθεκτικό στις κακουχίες, ήθελα να είναι φθινόπωρο, μια εποχή που αγαπώ πολύ και την έχω συνδέσει με την αρχή της σχολικής χρονιάς –μεγάλωσα ως μοναχοπαίδι και περίμενα ανυπόμονα ν' αρχίσουν τα σχολεία– ήθελα το δέντρο αυτό να χαρίζει στο αγόρι τα φρούτα του.

[...] Το παιδί επιλέγει για το παλιό παιχνίδι που βρήκε και υιοθέτησε ένα παράξενο όνομα. Θες να μας πεις τι σημαίνει και για ποιο λόγο το επέλεξες;

Έγραψαν για το βιβλίο...

Σε μια επίσκεψή μου σε σχολεία στη Σαντορίνη γνώρισα ένα θαρραλέο αγοράκι μ' αυτό το όνομα που μου εξομολογήθηκε ότι ήθελε να τρυπώσει σε ένα βιβλίο. Του άνοιξα, λοιπόν, αυτήν την πόρτα και μπήκε στην ιστορία μου κρατώντας το μαιμούδακι, ένα παιχνίδι που αγαπούσα ως παιδί.

Στην εξέλιξη της ιστορίας, παίζει καθοριστικό ρόλο η εικονογράφηση. Πώς δουλέψατε με την Ίριδα Σαμαρτζή για να πετύχετε το εξαιρετικό αυτό αποτέλεσμα; Συνεργαστήκατε χέρι χέρι ή δουλέψατε το κείμενο ανεξάρτητα η μία από την άλλη;

Όταν παρέδωσα το κείμενο στην Έλενα Πατάκη, της ζήτησα να το εικονογραφήσει η Ίρις. Ήξερα ότι σ' αυτή την ιστορία έπρεπε να μου κρατάει το χέρι η Ίρις. Κι αυτό ήταν παράξενο γιατί δεν είχαμε συνεργαστεί, δεν είχαμε καν γνωριστεί. Συναντιόμασταν βέβαια αλλά δε γνωριζόμασταν προσωπικά. Όταν έφτιαξε τις πρώτες εικόνες, έβαλα τα κλάματα. Ένιωσα σαν να έδωσε σχήμα και να έβαλε χρώμα στις σκέψεις, στις λέξεις μου. Και περιμένοντας να τελειώσει το βιβλίο ήμουν ήσυχη, ήσυχη και νηφάλια· ήξερα ότι όλα θα πήγαιναν καλά.

[...] Όταν έγραφες αυτό το βιβλίο σε ποιες ηλικίες απευθυνόσουν; Και τώρα, που το έχεις στα χέρια σου, ποιους θα παρακινήσεις να το αγοράσουν;

Θα ήθελα να το διαβάσουν παιδιά και μεγαλύτερα παιδιά κι ακόμα μεγαλύτερα παιδιά, και οι μαμάδες των παιδιών, και οι μπαμπάδες, και οι γιαγιάδες, και οι παππούδες τους. Σε μια εποχή που τα αυτονόητα δεν είναι τόσο αυτονόητα, που το σπίτι παραμένει όνειρο μακρινό, ένα βουνό που για να σκαρφαλώσεις σ' αυτό χρειάζονται πολλά χιλιόμετρα καθημερινότητας, η ψυχή μπορεί να ημερέψει αν διαβάσει πως κάποιιοι τα κατάφεραν κι έζησαν καλά.

Πελιώ Παπαδιά, talcmag.gr

[...] Με έναν τίτλο που παραπέμπει στην περίφημη ταινία *Άνοιξη, Καλοκαίρι, Φθινόπωρο, Χειμώνας...* και *Άνοιξη* του Κορεάτη Κιμ-Κι-Ντουκ, αλλά και στα γυρίσματα της ζωής μέσα από τις τέσσερις εποχές του χρόνου, η ιστορία του σπιτιού και της μηλιάς είναι ένα οικουμενικό ταξίδι καρτερικότητας, αντοχής, προσφοράς και αναγέννησης, ένα ποίημα πάνω στην ανθρώπινη περιπέτεια, την αρχέγονη αναζήτηση της εστίας που προστατεύει, της εστίας-ψυχής που παρηγορεί, έτοιμη να προσφέρει και να προσφερθεί, αρκεί να της δοθεί η ευκαιρία.

[...] Η εναρμόνιση της εικονογράφησης της Ίριδας Σαμαρτζή με τον νηφάλιο, ευαίσθητο και σχεδόν θεατρικό λόγο της συγγραφέως, η απόδοση των εικόνων του σπιτιού αλλά και των εποχών άλλοτε με ψυχρά κι άλλοτε με ζεστά χρώματα συγκροτούν ένα καλαίσθητο σύνολο, ικανό να διεγείρει τη φαντασία των παιδιών και να ερεθίσει το ενδιαφέρον των ενηλίκων. Και δεν είναι ίσως καθόλου τυχαία η διαπίστωση ότι και οι δύο δημιουργοί διαχειρίζονται με περίσσια φροντίδα σημεία του σπιτιού με συμβολική φόρτιση, την πόρτα, τη σκάλα, τη σοφίτα, το μπαλκόνι του παιδικού δωματίου με θέα τον κήπο και τη μηλιά. Η τελευταία, μάλιστα, παγκόσμιο σύμβολο

Έγραψαν για το βιβλίο...

καλλιτεχνικής δημιουργίας, έχει ιδιαίτερη σημειολογική σημασία. Είναι το δέντρο της επιθυμίας, η δε κατανάλωση του καρπού της, τόσο στη λογοτεχνία όσο και στην τέχνη, λειτουργεί ως απόκτηση εμπειρίας, γνώσης, ωρίμανσης, πληρότητας και ευτυχίας. Αυτό είναι άλλωστε το ζητούμενο κάθε ανθρώπου, αρκεί οι συνθήκες να το επιτρέψουν.

Γεωργία Γαλανοπούλου, diastixo.gr

[...] Ίσως επειδή σπίτι και ένοικοι κουβαλούν και το μιν και οι δε κατά βάθος παρόμοιες πληγές. Εγκαταλειμμένο το πρώτο, διωγμένοι, καταπώς φαίνεται, οι δεύτεροι. Μήπως κι η εγκατάλειψη δεν είναι κάποιου είδους διωγμός; Μια εξορία από τη ζωή και τις χαρές της; Και μήπως τελικά είναι αυτή η αμοιβαία θητεία στον πόνο, στην απώλεια της πρότερης ευτυχίας ή ασφάλειας που καθιστά τόσο πολύτιμη και για τις δυο πλευρές αυτή τη δεύτερη ευκαιρία που βρέθηκε στον δρόμο τους; Αυτή που κάνει τους άχαρους τοίχους να φαντάζουν όμορφοι και προστατευτικοί, τη βαρυχειμωνιά πανηγύρι, τη ρουτίνα ασφάλεια, το αέναο πέρασμα των εποχών –όπως εμφατικά τονίζεται και από τον τίτλο, που ευθέως παραπέμπει στην εκπληκτική ταινία του Κιμ Κι Ντουκ *Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας... και άνοιξη*– οικείο και μαζί μοναδικό;

Όπως μοναδικά εναλλάσσονται οι μαγικές εικόνες της Ίριδας Σαμαρτζή, στεγάζοντας στοργικά, ζεστά, οικεία και μαζί αναπάντεχα το λιτό αλλά συναισθηματικά μεστό κείμενο της Αργυρώς Πιπίνη. Συντονισμένες με την επιλογή της συγγραφέα, που κοιτάει την ιστορία της από την πλευρά του σπιτιού, εστιάζουν στον χώρο και στα αντικείμενά του, παίζοντας με την προοπτική, ακολουθώντας κατά βήμα τις εποχές καθώς οδεύουν από καλοκαίρι σε καλοκαίρι, παρατηρώντας τη δράση των προσώπων. Οι εναλλαγές στο φόντο, η συνύπαρξη ζωγραφιών και φωτογραφιών, το πανηγύρι των χρωμάτων –στα δυο τελευταία κυρίως σαλόνια– φτιάχνουν ένα αισιόδοξο, χορταστικό αποτέλεσμα που χαμογελά πλατιά στη ζωή. Όπως οι άνθρωποι, ή και τα σπίτια, όταν, υπερβαίνοντας δυσκολίες και ματαιώσεις, ξαναβρίσκουν τον δρόμο προς τη χαρά.

Ελένη Γεωργοστάθη, miaforakienankairoimikrieleni.blogspot.gr

Είναι αμέτρητα το δίχως άλλο τα σπίτια στη λογοτεχνία, και όχι μόνο την ελληνική, που μας έχουν γοητεύσει και έχουν κερδίσει επαξίως μια θέση στο χάρτη της καρδιάς και της μνήμης μας. [...] «Ξέρεις τα σπίτια πεισματώνουν εύκολα, σαν τα γυμνώσεις» λέει ο ποιητής [Γιώργος Σεφέρης].

[...] Η Αργυρώ Πιπίνη διηγείται απλά, λιτά, κλασικά, μια ιστορία παμπάλαια και χιλιοειπωμένη, αλλά πάντα επίκαιρη και συγκινητική. Μια ιστορία που αγγίζει κάθε άνθρωπο, όπου γης. Μια ιστορία που τελικά δεν έχει ηλικία και προέλευση γιατί ανήκει στη φύση, στη βαθύτερη ουσία και καταγωγή του ανθρώπου. Μια ιστορία που αφετηρία και κατάληξή της είναι ο εαυτός μας, η οικογένειά μας, η γενιά μας, η πατρίδα μας, ίσως και η μοίρα

Έγραψαν για το βιβλίο...

μας. [...] Ο αναγνώστης κάθε ηλικίας περιβάλλεται από μία γλυκύτητα, από την καθαρτήρια βεβαιότητα ότι όλα στο τέλος θα πάνε καλά, όσα εμπόδια και βάσανα, όσες συμφορές και αναποδιές και αν μεσολαβήσουν. Ότι θα καταφέρει, σαν άλλος Οδυσσέας, να φτάσει στην προσωπική του Ιθάκη, να νιώσει κάποια στιγμή στη ζωή του σα στο σπίτι του. [...]

Εύη Τσιπιδίου-Χριστοφορίδου, kosvoice.gr

[...] Η Αργυρώ Πιπίνη μάς χαρίζει μια πολύ τρυφερή ιστορία γεμάτη συμβολισμούς. Μας μιλάει για τις δεύτερες ευκαιρίες, την αγάπη και τη συντροφικότητα αλλά και για την ανάγκη που νιώθουν οι άνθρωποι να έχουν ένα δικό τους σπίτι. Οι ήρωές της δεν έχουν όνομα και ο καθένας μας μπορεί να αφήσει τη φαντασία του ελεύθερη να τον οδηγήσει. Το κείμενο, λιτό, ποιητικό αλλά και συναισθηματικό. Η εικονογράφηση της Ίριδας Σαμαρτζή είναι για ακόμα μια φορά αριστουργηματική. Με τις μαγικές της εικόνες μάς παρασύρει στην εναλλαγή των εποχών και με απίστευτες λεπτομέρειες δίνει ζωή στους ήρωες και στο ίδιο το σπίτι.

Πρόκειται για βιβλίο που θα λατρέψουν και οι μικροί και οι μεγάλοι. Η γλώσσα και η εικονογράφηση εναρμονίζονται και ισορροπούν πλήρως, δημιουργώντας ένα άρτιο καλλιτεχνικό αποτέλεσμα που διεγείρει τη φαντασία των αναγνωστών κάθε ηλικίας. [...]

Αγγελική Μποζίκη, dimartblog.com

[...] Το σπίτι μας αφηγείται την ιστορία αγάπης που ξετυλίγεται με τους νέους του κατοίκους. Μία ιστορία δοσοληψίας, γενναιοδωρίας και συντροφικότητας, σεβασμού και φροντίδας.

[...] Με φυσικό τρόπο το κουβάρι του παρελθόντος συνεχίζει τον δρόμο του ξετυλίγοντας τα γεγονότα όπως αυτά διαδραματίζονται σχεδόν καρμικά με το πέρασμα των εποχών: φθινόπωρο, χειμώνας, άνοιξη, καλοκαίρι....

Οι εικόνες άλλοτε θλιμμένες και άλλοτε πιο χαρωπές, ακολουθούν αυτή την εξέλιξη της ιστορίας δίνοντας και το στίγμα του συναισθήματος του σπιτιού αλλά και των νέων ενοίκων του. Γιατί το σπίτι και οι ένοικοί του πάνε μαζί. Συμπορεύονται, μοιράζονται στιγμές και διαμορφώνουν τη συναισθηματική κατάσταση.

[...] Πρόκειται για ένα βιβλίο που το κείμενο δε στηρίζει απαραίτητα μία συγκεκριμένη ιστορία με αρχή μέση και τέλος. Οι πρωταγωνιστές δεν έχουν όνομα και δε θα μάθουμε πολλά για αυτούς, ούτε για το παρελθόν τους αλλά ούτε και για το μέλλον τους. Μόνο να φανταστούμε μπορούμε και να τους δώσουμε εμείς αν επιθυμούμε την ταυτότητά τους. Άλλωστε δεν έχει καμία απολύτως σημασία.

Σημασία έχει η κατανόηση γενικότερων και μεγαλύτερων νοημάτων όπως αυτά ξεπηδούν μέσα από όλα τα

Έγραψαν για το βιβλίο...

εργαλεία που έχουν και θα χρησιμοποιηθούν: εικόνα, λέξεις και γιατί όχι ήχος φωνής του αναγνώστη. Νοήματα όπως αυτό της ζεστασιάς, της μοναξιάς, της υπομονής, της φροντίδας, του ξεριζωμού, της ανασφάλειας, της οικογένειας, της φιλίας, τα απώλειες και σε αφήνω εσένα να συμπληρώσεις όσα θέλεις, φαντάζεσαι ή νιώσεις.

[...] είναι από τις πρώτες κίχλας σελίδες ένα βιβλίο γεμάτο συμβολισμούς, το οποίο ανάλογα με την ηλικία και τις εμπειρίες του αναγνώστη προκαλεί συναισθήματα, βιώματα, σκέψεις και εμπειρίες. Απευθύνεται στον άνθρωπο, μικρό ή μεγάλο, και σε γεμίζει αισιοδοξία. Η ανθρώπινη περιπέτεια, η αναζήτηση του σπιτιού που θα μπορεί να προφυλάξει τα όνειρα και τις ελπίδες των ανθρώπων, η δεύτερη ευκαιρία, η μοναξιά, η ανασφάλεια, η αντοχή στο χρόνο και στις δυσκολίες, η προσφορά, η προσπάθεια, είναι μερικές από τις έννοιες που άλλοτε με συμβολισμούς, άλλοτε με αλληγορία αλλά και με την απαραίτητη ευθύτητα σχολιάζονται στο βιβλίο της Πιπίνης.

Οι άνθρωποι της ιστορίας μας δεν έχουν όνομα, καταγωγή ή ταυτότητα. Μπορεί να είμαι εγώ, εσύ, ο γείτονας, ο φίλος, ο πρόσφυγας, ο άστεγος, ο άνθρωπος που χρειάζεται μια δεύτερη ευκαιρία στην ζωή. Και η ταυτότητα είναι αδιάφορη απέναντι σε αυτό το αναφαίρετο ανθρώπινο δικαίωμα. Όλα ξεκίνησαν ένα καλοκαίρι και καθώς οι εποχές αλλάζουν, μαζί τους γεννιέται ξανά ο άνθρωπος, το σπίτι, η φύση, η ζωή!

Η Αργυρώ Πιπίνη μάς χαρίζει ένα λογοτεχνικό αριστούργημα! Ο θεατρικός της λόγος συμπληρώνεται από την εικαστική τελειότητα της εικονογράφησης. Η Ίρις Σαμαρτζή δημιουργεί για μια ακόμη φορά εικόνες που συμπληρώνουν και εμπλουτίζουν την ιστορία. Τα χρώματα εναρμονίζονται με τις λέξεις, η φαντασία διεγείρεται και το ενδιαφέρον παραμένει αναλλοίωτο μέχρι την τελευταία σελίδα του βιβλίου. Και κάπως έτσι, λέξεις και εικόνες γίνονται ένα και με ευαισθησία και νηφαλιότητα δημιουργούν ένα καλαίσθητο βιβλίο, ιδιαίτερης καλλιτεχνικής αξίας.

Συγχαρητήρια στις Εκδόσεις Πατάκη που καταφέρνουν να στολίζουν τις παιδικές βιβλιοθήκες με τέτοια πολύτιμα βιβλία-εργαλεία για τα παιδιά! Στις εποχές που ζούμε, όπου η ελπίδα χάνεται μαζί με την ψυχή και τα όνειρα των ανθρώπων, αυτά τα μικρά διαμάντια έρχονται να μας θυμίσουν τα αυτονόητα. Και μας κάνουν να κοιτάμε ψηλά και να ονειρευόμαστε!

Μάγδα, kathemeragoneis.com

Τέσσερις εποχές, ένα σπίτι, μια μηλιά, μια οικογένεια. Μια παράλληλη, ρεαλιστική και ταυτόχρονα αλληγορική πορεία τεσσάρων εκ πρώτης όψεως ασύνδετων στοιχείων της ιστορίας. Κι όμως τίποτα δεν είναι ασύνδετο και τίποτα δεν είναι τυχαίο κάτω από την πένα της Αργυρώς Πιπίνης και τα πινέλα της Ίριδας Σαμαρτζή.

[...] Αγάπη, τρυφερότητα, ασφάλεια και θαλπωρή ξεχειλίζει το σπίτι, η οικογένεια που το κατοικεί αλλά και εμείς που παρακολουθούμε αναγνωστικά αυτή την πορεία. Γιατί περί πορείας πρόκειται και προσωπικής αναζήτησης μέσα από αυτό που για τον καθένα σημαίνει «σπίτι». Το «σπίτι» που καθρεφτίζει την ψυχή μας. Το σπίτι

Έγραψαν για το βιβλίο...

που επιλέγουμε αλλά και κάποιες φορές μας επιλέγει. Το πατρικό σπίτι που ο καθένας κουβαλά σε όλη του τη ζωή συνειδητά ή ασυνείδητα. Το σπίτι που αποτελεί πηγή έμπνευσης για πολλούς και πηγή πόνου η ανάμνησή του για άλλους. Εξάλλου το σπίτι και η σημειολογία του έχουν εμπνεύσει κατά καιρούς συγγραφείς και εικαστικούς σε έργα που αναπόφευκτα κεντρίζουν διακειμενικούς συνειρμούς στον καθένα, ανάλογα με την αναγνωστική του ανταπόκριση.

[...] Το *Καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας, άνοιξη, καλοκαίρι*, της Αργυρώς Πιπίνη και της Ίριδας Σαμαρτζή είναι ένα βιβλίο που πρέπει να διαβαστεί στην τάξη, αφού είναι σίγουρο πως θα αγαπηθεί από εκπαιδευτικούς, παιδιά, αλλά και από γονείς.

Χρύσα Κουράκη, lesxhanagnosis.blogspot.gr